

CONCERT.

Nu is 't, of je van me gaat
in een rijk, waar ik niet kan komen,
vol wondere klanken en droomen...
een lach is op je gelaat...

En om je de zoete ban...
ik voel me verward en verlegen —
je hart gaat de wondere wegen
waar ik je niet volgen kan.

De lucht is daar hoog en rein
te ijl voor mijn arme leven —
er is in mijn hart een beven
verlangend, vertroost te zijn...

Het is, of ik eenzaam ga,
en mijn leven is wonder verlaten
of jij me alléén hebt gelaten
voor klank, die ik niet versta...

Je ging — je gezicht was blij,
geen gedachte, geen blik hield je tegen
en glimlachend ga je de wegen
die ver en vreemd zijn voor mij...

En 't is als je tot me keert,
of je opwaakt uit héél mooie droomen
en of je weer tot me zult komen
als mijn hart het niet zelf verweert —

en aarzelend zie ik je aan —
Hoe kan ik het woord weer vinden
dat ons leven vermag te verbinden
waar ik schreiend alléén heb gestaan?

Maar dan ligt mijn hand op je arm
en alles in mij komt je tegen
en in mij klinkt, éven verzwegen
de stem van mijn liefde, zoo wàrm...

ik weet, je komt tot me, blij,
met al je lieve verlangen,
als was je opnieuw gevangen
door 't wonder van jou en mij...

E. A. J. VAN EIJSSELSTEIJN.